

Sorbi din nou. De două ori. Pe cât se pare, amintirile îi făceau sete. De fapt, spuse el, nimeni n-a intenționat vreodată în mod expres să-l vâneze pe Santiago Fisterra. Nimeni. Cañabota și cei pentru care lucra voiau doar o momeală; pe cineva care să distragă atenția în timp ce adevărata încărcătură se preda în altă parte. Aceasta era practica obișnuită: i s-a întâmplat galicianului la fel de bine cum i se putea întâmpla altuia. Chestiune de ghinion. Nu era dintre cei care vorbeau dacă erau prinși. În plus, era din afară, umbla cum avea el chef și nu avea prieteni sau simpatii prin zonă... Mai cu seamă, acelui gardian îi cășunase pe el. Așa încât i-au pus-o în cârcă lui.

— Și ei.

Făcu încă o dată scaunul să scârțâie în timp ce se uita spre scara terasei ca și când Teresa Mendoza era pe punctul de a-și face apariția. Un moment de tăcere. Pipăi din nou paharul. Apoi își potrivi ochelarii și spuse: din păcate. Tăcu din nou. Încă o înghițitură. Din păcate, nimeni nu-și putea imagina că Mexicana avea să ajungă până unde a ajuns.

— Dar insist pe ideea că eu n-am avut nici o legătură. Dovada e... La naiba. Am spus-o deja.

— Că sunteți încă în viață.

— Da; mă privea sfidător. Asta demonstrează buna mea credință.

— Și ce s-a întâmplat cu ei după aceea?... Cu Cañabota și cu sergentul Velasco.

Sfidarea a durat trei secunde. Se replie. Știi la fel de bine ca mine, spuneau ochii lui, neîncrezători. Oricine a citit ziarele știe. Dar, dacă crezi că eu sunt cel care-o să-ți explice, atunci mai gândește-te.

— Despre asta nu știu nimic.

Făcu gestul de a-și închide buzele cu un fermoar, adoptând o expresie răutăcioasă și satisfăcută: aceea a omului care rezistă în poziție verticală mai mult decât alții pe care i-a cunoscut. Am cerut cafea pentru mine și încă un lichior ciocolatiu

pentru el. Dinspre oraș și dinspre port răzbăteau sunetele amortizate de distanță. Un automobil urca pe șosea pe sub terasă, cu mult zgomot de la țeva de eșapament, îndreptându-se spre înaltul Stâncii. Mi s-a părut că zăresc o femeie blondă, la volan, și un bărbat cu veston de marinar.

— În orice caz, continuă Eddie Álvarez după ce se mai gândi un timp, toate astea au fost mai târziu, când lucrurile s-au schimbat și ea a avut ocazia să-și plătească polițele... Și, auziți, sunt sigur că, atunci când a ieșit de la El Puerto de Santa María, ce avea dânsa în cap era să dispară din lume. Cred că niciodată n-a fost ambițioasă, nici visătoare... Fac prinsoare că nici măcar nu era răzbunătoare. Se mărginea să rămână în viață și nimic mai mult. Ce se-ntâmplă este că, uneori, soarta îți joacă atâtea renghiuri, încât până la urmă devii mai puternic.

Un grup de gibraltarieni ocupă o masă învecinată. Eddie Álvarez îi cunoștea și se duse să-i salute. Asta mi-a dat ocazia să-l studiez de la distanță: felul lui slugarnic de a zâmbi, de a da mâna, de a asculta ca cineva care nu spune chiar tot ce are de zis, ori felul de a se purta. Un supraviețuitor, am confirmat. Soiul acela de ticălos care supraviețuiește, îl descriesese un alt Eddie, în acest caz cu numele de familie Campallo, tot din Gibraltar, vechi prieten de-al meu și editor al săptămânalului local Vox. Nici coaie ca să trădeze n-avea băietanul nostru, mi-a spus Campello când am întrebat care era relația avocatului cu Teresa Mendoza. La Punta Castor au fost Cañabota și guardianul. Álvarez s-a limitat să rămână cu banii galicianului. Însă femeii ăsteia de bani îi păsa o laie. Drept dovadă, mai târziu l-a iertat pe individ și l-a pus să lucreze din nou pentru ea.

— Și fiți atent – Eddie Álvarez se întorcea la masa noastră. Aș zice că Mexicana continuă să nu fie răzbunătoare. La ea e mai degrabă... Nu știu. Eventual o chestiune practică, înțelegeți?... În lumea ei nu se lasă lucruri nelămurite.

Atunci mi-a povestit ceva curios. Când au băgat-o la El Puerto, a spus el, m-am dus la casa pe care o aveau ea și galicianul la Palmones, ca să lichidez totul și s-o închid. Și știți ce? Ea ieșise pe mare ca de atâtea alte ori, neștiind că de data asta era ultima. Totuși, avea ordonat totul în sertare, fiecare lucru la locul lui. Chiar și în dulapuri, lucrurile erau ca pentru inspecție.

— Mai degrabă decât calcul înversunat, ambiție sau sentimentul răzbunării – Eddie Álvarez încuviința din cap, privindu-mă de parcă sertarele și dulapurile ar fi explicat totul –, eu cred că Tereza Medoza a avut întotdeauna un simț al simetriei.

Termină de măturat pasarela din lemn, își umplu o jumătate de pahar cu tequila și cealaltă jumătate cu suc de portocale, și se duse să fumeze o țigară în capăt, desculță, cu tălpile îngropate în nisipul cald. Soarele era încă jos, iar razele lui oblice umpleau plaja de umbre la fiecare urmă de pas, făcând-o să semene cu un peisaj lunar. Între local și plajă totul era curat și ordonat, așteptându-i pe vilegiaturii care urmau să înceapă a sosi în toiul dimineții: câte două șezlonguri sub fiecare umbrelă, aliniată cu grijă de Teresa, cu saltelețele lor în dungi albe și albastre bine scuturate și puse la locul lor. Era liniște, marea era calmă, la mal apa era silențioasă, iar soarele care se ridica pe cer reverbera strălucitor, portocaliu și metalic, printre siluetele în contralumină ale puținilor trecători: pensionari la plimbarea de dimineață, o pereche de tineri cu un câine, un bărbat solitar care privea marea lângă o undiță înfiptă în nisip. Iar la capătul plajei și al luminii, Marbella, printre pini, palmieri și magnolii, cu acoperișurile vilelor și cu turnurile sale din ciment și sticlă alungindu-se în ceața ușoară și aurită, spre est.

Savură țigara, desfăcută și lipită la loc, ca de obicei, cu un pic de hașiș. Lui Tony, responsabilul

localului, nu-i plăcea ca ea să fumeze altceva decât tutun când era el prin preajmă; însă la ora aceea Tony încă nu sosise, iar vilegiaturiştii aveau să mai întârzie puțin până să ocupe plaja – erau primele zile ale sezonului –, așa încât putea să fumeze liniștită. Iar acea tequila cu suc de portocale, sau invers, îi cădea cum nu se poate mai bine. De la ora opt dimineața – numai cafea fără zahăr, pâine cu ulei de măsline, un *donut* – tot aranja șezlonguri, măturând prin chioșc, așezând scaune și mese, și o aștepta o zi de muncă aidoma cu cea trecută și cu următoarea: pahare murdare în spatele tejghelei, iar pe bar și pe mese limonade, orjad, cafea cu gheață, Cuba Libre, apă minerală, buimăcită, cu tricoul îmbibat de sudoare, sub umbrarul din frunze de palmier prin care se strecurau razele soarelui: o umezeală sufocantă, care îi amintea de verile de la Altata, însă cu mai multă lume și cu mai mult miros de cremă pentru bronzat. Atentă, în plus, la impertinențele clienților: am cerut fără gheață, auziți, auzi, am cerut cu lămâie și cu gheață, nu-mi spune că n-ai Fanta, mi-ai pus cu sifon și eu am cerut fără sifon. Hait! Acei sezoniști spanioli sau americani, cu șorturile lor înflorate și cu pielea lor înroșită și unsuroasă, cu ochelarii lor de soare, cu copiii lor ultrazgomotoși și cu șuncile care li se revărsau peste slipuri, tricouri și costume de baie, se dovedeau a fi mai răi, mai egoiști și mai nepoliticoși decât aceia care frecventau cluburile de *rendez-vous* ale lui Dris Larbi. Iar Teresa își petrecea printre ei douăsprezece ore pe zi, de colo până colo, fără să aibă timp să stea jos zece minute, cu dureri la vechea fractură de la mână din pricina greutateii tăvii cu băuturi, cu părul împletit în două cozi și cu o basma în jurul frunții, ca să nu-i cadă picăturile de sudoare în ochi. Întotdeauna, cu privirea suspicioasă a lui Tony ațintită în ceafă.

Dar nu era chiar rău de tot, acolo. Intervalul acela din timpul dimineții, când termina de aranjat chioșcul și șezlongurile și rămânea liniștită,

dinaintea plajei și a mării, așteptând în pace. Sau când, noaptea, se plimba pe țărm îndreptându-se spre modesta ei pensiune din partea veche a Marbelli, la fel cum odinioară – cu secole în urmă – făcea la Melilla, când se închidea barul Yamila. Cel mai greu îi fusese să se obișnuiască, la ieșirea de la El Puerto de Santa María, cu agitația vieții de-afară, zgomotele, traficul, lumea îngrămădită pe plaje, muzica asurzitoare din baruri și discoteci, mulțimea care înțesa coasta de la Torremolinos la Sotogrande. După un an și jumătate de rutină și de ordine strictă, Teresa își formase unele deprinderi care, după trei luni de libertate, încă o făceau să se simtă mai stingherită aici, decât dincolo de gratii. În închisoare circulau povești despre pușcăriși cu condamnări lungi care, după ce ieșeau, încercau să se întoarcă la ceea ce, pentru ei, devenise singurul cămin posibil. Teresa nu crezuse niciodată în așa ceva până când, într-o zi, în vreme ce fuma așezată în același loc unde stătea acum, simți dintr-o dată nostalgia ordinii, a rutinei și a liniștii pe care o lăsase dincolo de gratii. Închisoarea nu-i un cămin decât pentru nenorociți, spusese Pati odată. Pentru cei lipsiți de vise. Abatele Faria – Teresa terminase *Contele de Monte Cristo* – și multe alte cărți, și continua să cumpere romane care se tot îngrămădeau în camera ei de la pensiune – nu era din aceia care consideră închisoarea un cămin. Dimpotrivă, bătrânul prizonier năzuia să iasă pentru a-și recăpăta viața ce-i fusese furată. Ca și Edmond Dantés, numai că prea târziu. După ce se gândise mult la asta, Teresa ajunsese la concluzia că acea comoară a celor doi era doar un pretext pentru a se menține în viață, pentru a visa că vor scăpa, pentru a se simți liberi în ciuda zăvoarelor și a zidurilor din castelul If. În cazul Locotenentului O'Farrell, povestea tunului de coca pierdută era și ea, în felul ei, un fel de a-și păstra libertatea. Poate că de asta Teresa nu o crezuse niciodată pe deplin. Cât despre închisoare ca un cămin pentru nenorociți,

poate că era adevărat. De aceea, atunci când o apucau nostalgiile de închisoare, le simțea prea legate de remușcare; ca pe niște păcate din acelea care, pe măsură ce te lepezi de ele, îți revin atunci când te gândești la anumite lucruri. Și totuși, la El Puerto, totul era simplu, întrucât cuvintele libertate și mâine erau doar niște forme neclare, care așteptau la capătul calendarului. Acum, în schimb, trăia în sfârșit printre acele file cu date îndepărtate care, cu luni în urmă, nu însemnau decât niște numere pe un perete și care, pe neașteptate, se preschimbau în zile de câte douăzeci și patru de ore și în dimineți cenușii ce continuau să o găsească trează.

Ei bine, și-acum? se întrebese atunci când a văzut strada în fața ei, în afara zidurilor închisorii. Răspunsul i l-a oferit Pati O'Farrell, recomandând-o unor prieteni care țineau chioșcuri pe plajele din Marbella. N-o să-ți pună întrebări și n-o să te exploateze prea mult, îi spuse. Nici n-o să ți-o pună dacă nu te lași. Slujba aceea făcea posibilă libertatea condiționată a Teresei – mai avea mai mult de un an pentru a-și achita datoria față de Justiție –, cu singura condiție de a putea fi localizată și de a se prezenta, o zi pe săptămână, la comisarariatul local. De asemenea, îi asigura suficient cât să-și plătească o cameră la pensiune pe strada San Lázaro, cărțile, mâncarea, ceva haine, țigările și pietricelele de ciocolată marocană – să-și permită câteva prize era acum peste puterile ei – ca să-și înviorizeze țigările Bisonte pe care le fuma în momentele de liniște, uneori cu un pahar în mână, în singurătatea camerei, ori pe plajă, ca acum.

Un pescăruș coborî planând până aproape de țărm, pândind, atinse apa și se îndepărtă spre largul mării fără să fi obținut nici o pradă. Lua-te-ar naiba, se gândi Teresa în timp ce aspira fumul, văzându-l cum se duce. Știoarfă nenorocită cu aripi. Îi plăcuseră pescărușii cu ceva vreme în urmă; îi considera romantici, până când începuse să-i cunoască, umblând în sus și-n jos cu Phantom-ul